

Kijk
Ze zit
Haar plastic blik
Staat op oneindig
In haar stoffen schoot
Liggen haar voorgegoten
Handjes keurig op haar jurkje
Ze was onderweg iets te worden
Haar kralen oogjes lopen vol met de
Weerspiegeling van de woeste golven
Dit drenkelding dat staart naar zee en hoop
Zakt met elke zucht en vlaag wat dieper in mijn zand
Zoals de pakjes sap, picknicktas, tennisbal, vuilniszak, nog wat
Niet alles wat hier landt, is weggegooid of vuil; soms is het enkel kwijt
Ze was onderweg iets te worden dat iemand dan vervolgens kon verliezen
Haar nylon blonde lokken slaan als natte zweepjes in haar reeds verdrietige gezicht
Mijn zand schuurt zacht langs haar zalmroze wangen als de hand van een ouwe jutter
Die zijn vondst liefdevol ontdoet van zout en slik, van wie het was en waar het ooit voor diende
Ze was onderweg iets te worden dat iemand kon verliezen en dat iemand anders weer kon vinden
Zover als ik kan kijken liggen exemplaren zoals zij te wachten op een jutter, kind of labrador
Maar haar plastic pupillen tasten de zee af tussen wad en wal, wal en schip, hoop en vrees
'Was ik maar een koelkast of iets anders heel erg zwaars,' zucht ze sipjes met wind mee
'Dan lag ik op de bodem, strand, en was een krab wellicht nog blij met mij geweest.'
Normaal houd ik mijn mond en laat eenieder zelf al wandelend tot inzicht komen
Maar dit keer grijp ik in, bij hoge uitzondering; zij kan immers zelf niet lopen
'Je bent nu eenmaal licht, poppenkind' zeg ik iets harder met wind tegen
Ze draait zich plots op een briesje naar me toe en kijkt me vragend aan
'Wat zwaar is zinkt, maar iets lichts drijft en zal altijd ergens stranden.'
'M-maar,' stamelt ze, 'ik was onderweg iets te worden ergens anders.'
Ze zucht en buigt zich langzaam voorover in mijn opgedroogde zand
Zij is anders dan die ballen, schoenen, prullen uit mensen handen
Zij is onbedoeld verloren zonder dat ze ooit van iemand was
Zij heeft geen schuld aan het verzanden noch het stranden
'Pop, jij bent voor mij al iets sinds hier bent aangespoeld.'
Met de wind mee veert ze op. 'Mag ik dan bij jou blijven?'
Nu pas zie ik dat een wit labeltje uit haar rug steekt
En vol overgave wappert richting duin
'Als de wind dat wil,' zeg ik
'heb ik daar niks op tegen.'
Zij komt immers
Weet ik nu
In vrede
.